

Arrest

nr. 224 934 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 april 2019 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende een inreisverbod ten aanzien van verzoekster. Deze beslissing werd haar op 10 april 2019 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : D.

voornaam : N.

geboortedatum : (...) 1985

geboorteplaats : CASABLANCA
nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10/04/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Brugge op 10/04/2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Zij kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 28/03/2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Hoewel betrokkene op een gekend adres verblijft, is er toch een reden om aan te nemen dat er een risico op onderduiken is. In de eerste plaats, zoals hierboven aangehaald, negeerde zij een bevel om het grondgebied vrijwillig te verlaten. In de tweede plaats neemt zij haar toevlucht om een verblijfsstatuut te bekomen via de frauduleuze praktijk van het schijnhuwelijk, waarop hieronder verder wordt ingegaan. Zij diende geen andere verblijfsaanvraag in. Om deze redenen kunnen we twijfelen aan de goede medewerking van mevrouw. Indien we opnieuw een termijn voor vrijwillig vertrek zouden toekennen, bestaat het risico dat mevrouw effectief zou onderduiken en dat zij zich op die manier aan iedere controle van de autoriteiten zou ontsnappen. Dit kunnen we niet laten gebeuren van daar dat er geen nieuwe termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan.

Betrokkene kwam naar België begin 2018 met een geldig visum. De stad Brugge stelde haar in het bezit van een aankomstverklaring die geldig was tot 06/03/2018. Deze aankomstverklaring werd verlengd in het kader van een mogelijk huwelijk. Betrokkene opende immers op 07/03/2018 bij de stad Brugge een huwelijks dossier met de Belgische M. M. Na negatief advies van het parket te Brugge, besloot de stad Brugge op 31/07/2018 om dit huwelijk niet te registreren. Betrokkene ging in beroep bij de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen deze weigering. Op 13/02/2019 verklaarde de RBA dit beroep als ongegrond. Zowel het parket van Brugge, de gemeente Brugge als de RBA van Brugge zijn de mening toegedaan dat het hier een schijnhuwelijk betreft dat enkel en alleen dient om betrokkene aan een verblijfsrecht te helpen en niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Betrokkene poogde op frauduleuze wijze aan een verblijfsrecht te komen door het afsluiten van een huwelijk.

Betrokkene woont samen met een Belg, de eerder genoemde M. M. Aangezien verschillende officiële gespecialiseerde instanties de relatie als een schijnrelatie bestempelen is er waarschijnlijk geen sprake van een familiaal leven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Indien er toch sprake zou zijn van een relatie, dan kan mijnheer M. steeds betrokkene achterna reizen naar Marokko om daar de relatie verder te zetten. Bovendien kan betrokkene steeds vanuit Marokko een procedure opstarten om op legale wijze

terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan hiervan de opschorting aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene precair was, mengt de overheid zich niet in een eventueel familiaal leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen laakbare praktijken zoals het schijnhuwelijk en tegen de illegaliteit in het algemeen weegt hier op tegen het belang van betrokkene om haar familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten.

Deze beslissing impliceert bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Zij heeft familie in België, waaronder twee broers die beschikken over een verblijfsrecht en ook in het Brugse vertoeven. Zij vormt hiermee geen familiale cel, het betreft immers meerderjarige personen, van meerderjarige personen wordt verondersteld dat ze niet van elkaar afhankelijk zijn. Zij wonen bovendien niet onder hetzelfde dak. De relatie met haar broers is bijgevolg niet van deze aard dat ze onder de mogelijke bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen. Voor de broers geldt ten slotte mutatis mutandis hetzelfde als voor de mogelijke partner van betrokkene (zij kunnen hun zus gaan bezoeken in Marokko, betrokkene kan altijd terugkeren naar België mits voorzien van de nodige documenten).

Zij verklaart dat zij niet terug kan naar Marokko omdat zij nog een procedure zou hebben lopen. Hier is geen spoor van terug te vinden in haar administratief dossier bij DVZ. De aanvraag om te mogen huwen werd zoals hoger al vermeld, geweigerd.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het opleggen van een inreisverbod doet geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 10/04/2019 door de politiezone van Brugge en verklaart in België te zijn omdat ze een huwelijksaanvraag heeft ingediend. Betrokkene verklaart niet terug te keren naar haar land van herkomst omdat ze nog steeds in procedure is in Gent. Betrokkene verklaart een relatie te hebben van 1 jaar en 2 maand met M. M.

Betrokkene woont samen met een Belg, de eerder genoemde M. M. Aangezien verschillende officiële gespecialiseerde instanties de relatie als een schijnrelatie bestempelen is er waarschijnlijk geen sprake van een familiaal leven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Indien er toch sprake zou zijn van een relatie, dan kan mijnheer M. steeds betrokkene achterna reizen naar Marokko om daar de relatie verder te zetten. Bovendien kan betrokkene steeds vanuit Marokko een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan hiervan de opschorting aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene precair was, mengt de overheid zich niet in een eventueel familiaal leven

van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen laakbare praktijken zoals het schijnhuwelijk en tegen de illegaliteit in het algemeen weegt hier op tegen het belang van betrokkene om haar familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten.

Deze beslissing impliceert bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Zij heeft familie in België, waaronder twee broers die beschikken over een verblijfsrecht en ook in het Brugse vertoeven. Zij vormt hiermee geen familiale cel, het betreft immers meerderjarige personen, van meerderjarige personen wordt verondersteld dat ze niet van elkaar afhankelijk zijn. Zij wonen bovendien niet onder hetzelfde dak. De relatie met haar broers is bijgevolg niet van deze aard dat ze onder de mogelijke bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Voor de broers geldt ten slotte mutatis mutandis hetzelfde als voor de mogelijke partner van betrokkene (zij kunnen hun zus gaan bezoeken in Marokko, betrokkene kan altijd terugkeren naar België mits voorzien van de nodige documenten).

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van het behoorlijk bestuur.

Verzoekster betoogt als volgt:

“2. IN RECHTE

ENIG MIDDEL

- Schending van artikel 74/11 Vw ;
- juncto de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dit inreisverbod (bijlage 13sexies – stuk 1) stelt net als de motivatie van het bevel (bijlage 13septies – stuk 4) als motivatie:

“Zij verklaart dat zij niet terug kan naar Marokko omdat zij nog een procedure zou hebben lopen. Hier is geen spoor van terug te vinden in haar administratief dossier bij DVZ. De aanvraag om te mogen huwen werd zoals hoger al vermeld, geweigerd.”

Deze motivatie is foutief en getuigt van een gebrek aan zorgvuldig individueel onderzoek, rekening houdend met alle specifieke omstandigheden individueel aan elk geval (art. 74/11, §1, 2e lid Vw).

Een inreisverbod vereist (evident) een voorafgaand ernstig en correct individueel onderzoek.

In casu is tot op heden géén definitieve, in kracht van gewijsde gegane, weigering huwelijk uitgesproken. Immers werd de voltrekking van het huwelijk effectief geweigerd door de rechtbank van eerste aanleg te Brugge per vonnis van 13 februari 2019, doch tegen dit vonnis werd op 7 maart 2019 hoger beroep aangetekend (stuk 3a en 3b), terwijl de inleidingszitting voor het Hof van Beroep te Gent reeds heeft plaatsgevonden op 4 april 2019 (stuk 3a).

Indien verweerder in de bestreden beslissing op 10 april 2019 stelt dat er geen enkel spoor te vinden is van enige procedure, is het duidelijk dat zij geen ernstig individueel onderzoek heeft gevoerd aangezien alreeds op 7 maart 2019 beroep werd ingesteld bij het Hof van Beroep te Gent, waarbij aan het dossier van verzoekster het rolnummer 2019/FA/0203 werd toegekend en haar dossier reeds was ingeleid voor het hof op zitting van 4 april 2019 (stuk 3a en 3b).

Verweerder gaat in de bestreden beslissing uit van “het vermoeden van schuld” eerder dan het “vermoeden van onschuld” in het licht van de huwelijksplannen van verzoekster en haar partner.

Verzoekster legt een uitvoerig stukkenbundel voor aan het Hof van Beroep (stuk 3b) ten bewijze van haar oprechte amoureuze relatie met haar partner, zodat helemaal geen sprake is van enig schijnhuwelijk:

- Verjaardagsfeest N.;
- Familiefeest bij de Sint-Pietersplas (waar broer S. woont);
- Strandvakantie te Koksijde;
- Samen met de familie iets gaan drinken 's avonds;

- Etentje samen met opa en oma op het werk van M.;
- Familiefeest met Pasen bij opa en oma thuis;
- Samen met vrienden naar de Zeewijding in Zeebrugge;
- BBQ met vrienden in Westkapelle;
- Privé-saunabezoek als verjaardagscadeau N.;
- Feest eerste communie N. (dochter van goede vriendin van het koppel);
- BBQ met bij grootouders met ganse familie;
- Verjaardagsfeest van oma van M.;
- Bezoek broer A.;
- Ontbijt met broer O. op zondag;
- Avondje uit in La Fuente;
- Samen couscous maken;
- Couscousavond met broers A. en O.;
- Aan het strand met de beste vrienden van M. en hun kinderen;
- Apéro met nonkel L. en zijn echtgenoot I.;
- Kappersbezoek van N. bij nonkel L.;
- Tajineavond met nonkel L. en I., P. en N.;
- Etentje in een wokrestaurant;
- Avondje uit met N. en P.;
- Apéro met oma en opa;
- Mossel-feest op de vismarkt;
- Bezoek oma en opa op zondag;
- Karting samen met de broers van M.;
- Kerstavond met de familie van M.;
- Bingoavond in de school van het zoontje M. van M.;
- Verjaardagsfeest van M. met vrienden en familie;
- Uitstap naar Brussel met nonkel L., diens echtgenoot I., de zus van M. en haar man;
- Familieweekend in de Ardennen: jaarlijkse traditie met de grootouders van M., zijn ouders, zijn broers, hun partners en kinderen;
- Nieuwjaar vieren bij nonkel L. en diens echtgenoot I.;
- Couscousavond waarbij N. kookt voor de familie;
- Verjaardag van M.: zoontje van beste vrienden K. en J.;
- Familiefeest langs de kant van de grootvader van M.;
- ...

In het verzoekschrift hoger beroep voor het Hof van Beroep te Gent zijn ook tientallen getuigenissen van familie en vrienden opgenomen ten bewijze van de oprechte relatie tussen beide partners (stuk 3a).

Het Hof van Beroep zal van dit alles kennis nemen en hier rekening mee dienen houden bij haar beoordeling

“De rechter moet bijgevolg uitspraak doen over het recht van de betrokkenen om een huwelijk aan te gaan en te laten voltrekken door de ambtenaar van de burgerlijke stand en dient daartoe te oordelen aan de hand van alle hem voorgelegde feitelijke gegevens, of het voorgenomen huwelijk geen schijnhuwelijk is. Daarbij kan hij ook rekening houden met feitelijke gegevens die dateren van na de weigeringsbeslissing of die pas na die beslissing bekend werden.”

(Cass. 13 april 2007, R.W. 2008-09, p. 407)

De beoordeling van verweerder is dan ook manifest onzorgvuldig (minstens voorbarig) te noemen alwaar enerzijds wordt uitgegaan van een definitieve beoordeling van de relatie van verzoekster als “schijnrelatie” terwijl anderzijds evenzoveel foutief/onzorgvuldig op 10 april 2019 door verzoeker blijkbaar geen spoor zou kunnen worden gevonden van een alreeds op 7 maart 2019 ingediend en op 4 april 2019 ter zitting van het Hof te Gent reeds ingeleide procedure hoger beroep.

Een overheidsdienst dient helder, correct en zorgvuldig te zijn in diens motivatie. Een onjuiste of duistere motivering kan een beslissing niet rechtsgeldig ondersteunen.

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid of beoordelingsmarge van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid / de beoordelingsmarge van verweerster is zéér groot inzake inreisverboden. De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

De verbreking van de bestreden beslissing, minstens wegens onzorgvuldig handelen, dringt zich op.”

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De bevoegde gemachtigde verwijst in de beslissing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° - voor het vrijwillig vertrek werd geen enkele termijn toegestaan – en 2° van de vreemdelingenwet – een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd – waarna wordt verduidelijkt dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 28 maart 2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd en er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is; waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken, aldus de gemachtigde. Tevens wordt aangegeven dat een dwangverwijdering proportioneel is en er gelet op wat voorafgaat, geen termijn wordt toegekend. Verder wordt uiteengezet waarom wordt geoordeeld dat er een risico bestaat op onderduiken. Bijgevolg wordt de juridische grondslag vermeld waarop het opleggen van het inreisverbod wordt gesteund. De Raad stelt verder vast dat hierbij wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld.

Verzoekster spitst haar betoog toe op het onderdeel van een motief waarin wordt gesteld:

"Zij verklaart dat zij niet terug kan naar Marokko omdat zij nog een procedure zou hebben lopen. Hier is geen spoor van terug te vinden in haar administratief dossier bij DVZ. De aanvraag om te mogen huwen werd zoals hoger al vermeld, geweigerd."

Verzoekster meent onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit motief foutief is en getuigt van een gebrek aan zorgvuldig individueel onderzoek, rekening houdend met alle specifieke omstandigheden individueel aan elk geval.

Zij specificeert dat *in casu* tot op heden geen definitieve, in kracht van gewijsde gegane, weigering van het huwelijk is uitgesproken. Tegen het vonnis van 13 februari 2019 van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge werd immers op 7 maart 2019 hoger beroep aangetekend en de inleidingszitting voor het hof van beroep te Gent vond plaats op 4 april 2019. Zij meent dat wordt uitgegaan van het vermoeden van "schuld" en verwijst naar haar uitvoerige stukkenbundel dat zij bij voormeld hof heeft neergelegd, ten bewijze van haar oprechte amoureuze relatie met haar partner. Verzoekster besluit dat de beoordeling manifest onzorgvuldig te noemen is alwaar enerzijds wordt uitgegaan van een definitieve beoordeling van de relatie van verzoekster als "schijnrelatie" terwijl anderzijds evenwel foutief/onzorgvuldig op 10 april 2019 geen spoor zou zijn gevonden van een alreeds op 7 maart 2019 ingediende en op 4 april 2019 ingeleide procedure hoger beroep.

Vooreerst wijst de Raad erop dat het geviseerde motief in zijn geheel luidt als volgt:

"Zij verklaart dat zij niet terug kan naar Marokko omdat zij nog een procedure zou hebben lopen. Hier is geen spoor van terug te vinden in haar administratief dossier bij DVZ. De aanvraag om te mogen huwen werd zoals hoger al vermeld, geweigerd."

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan."

Hieruit blijkt dat het geviseerde onderdeel kadert in de toetsing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoekster er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet

volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoekster bewaart het stilzwijgen over (het onderzoek in het kader van) artikel 3 EVRM. Zij focust slechts op de, naar haar mening verkeerde, vaststelling dat er geen procedure meer lopende is. Hiermee toont zij dan ook niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt om in Marokko te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond zodat verzoekster het betreffende motief dan ook niet aan het wankelen brengt.

Verder kan worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze werd gemotiveerd omtrent de huwelijksplannen van verzoekster en de daarop volgende procedures:

“Betrokkene kwam naar België begin 2018 met een geldig visum. De stad Brugge stelde haar in het bezit van een aankomstverklaring die geldig was tot 06/03/2018. Deze aankomstverklaring werd verlengd in het kader van een mogelijk huwelijk. Betrokkene opende immers op 07/03/2018 bij de stad Brugge een huwelijks dossier met de Belgische M. M. Na negatief advies van het parket te Brugge, besloot de stad Brugge op 31/07/2018 om dit huwelijk niet te registreren. Betrokkene ging in beroep bij de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen deze weigering. Op 13/02/2019 verklaarde de RBA dit beroep als ongegrond. Zowel het parket van Brugge, de gemeente Brugge als de RBA van Brugge zijn de mening toegedaan dat het hier een schijnhuwelijk betreft dat enkel en alleen dient om betrokkene aan een verblijfsrecht te helpen en niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Betrokkene poogde op frauduleuze wijze aan een verblijfsrecht te komen door het afsluiten van een huwelijk.”

Verzoekster betwist niet dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge besloot om het huwelijk niet te registreren. Het loutere feit dat zij het oneens is met deze beslissing, evenals met de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 13 februari 2019 dat het beroep ongegrond verklaard en dat zij hiertegen beroep heeft ingesteld, maakt niet dat de gemachtigde geen rekening zou mogen houden met de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot niet-erkenning van het huwelijk. Immers dient er op te worden gewezen dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Waar verzoekster nog de redenen geeft waarom zij het oneens is met de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand en hierover stukken toevoegt, wijst de Raad erop dat deze kritiek gericht is tegen een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en in wezen kritiek is die aan de beoordeling van het hof van beroep dient te worden onderworpen.

Tot slot wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing eveneens rekening wordt gehouden met de mogelijkheid dat er wel degelijk sprake is van een relatie tussen verzoekster en de heer M.M. Meer bepaald, wordt gemotiveerd:

“Betrokkene woont samen met een Belg, de eerder genoemde M. M. Aangezien verschillende officiële gespecialiseerde instanties de relatie als een schijnrelatie bestempelen is er waarschijnlijk geen sprake van een familiaal leven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Indien er toch sprake zou zijn van een relatie, dan kan mijnheer M. steeds betrokkene achterna reizen naar Marokko om daar de relatie verder te zetten. Bovendien kan betrokkene steeds vanuit Marokko een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Zij krijgt ook een inreisverbod van 2 jaar opgelegd maar kan hiervan de opschorting aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene precair was, mengt de overheid zich niet in een eventueel familiaal leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene van haar grondgebied te verwijderen. Het belang van de overheid in haar strijd tegen laakbare praktijken zoals het schijnhuwelijk en tegen de illegaliteit in het algemeen weegt hier op tegen het belang van betrokkene om haar familiale leven in de illegaliteit op Belgische bodem verder te zetten.

Deze beslissing impliceert bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM.”

Ook aangaande de duurtijd van het inreisverbod wordt een motivering in die zin opgenomen. Verzoekster bewaart hieromtrent het stilzwijgen zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan. Evenmin toont zij het belang aan van haar grief dat een beroepsprocedure is opgestart bij het hof van beroep te

Brugge en aldus verkeerdelijk zou zijn vermeld in de bestreden beslissing dat er geen spoor terug te vinden was van een procedure. Immers, er werd hoe dan ook rekening gehouden met de eventuele relatie van verzoekster in de motieven van de beslissing.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de gemachtigde op grond van de specifieke elementen van het dossier heeft besloten tot een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De motivering is draagkrachtig en pertinent. De schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. MOONEN